

ki mi je poslal z Ogrskega, kamor je šel spomladi s svojim polkom, za pokušnjo nekoliko paprike. Naš Lipe je pa nekaj besed prestregel ter izprežal in meneč, da je to nekaj posebnega, je pojedel eno papriko. Sladko mleko mu bo dobro delo, ali kaj poreče na to pravi Miklavž, tega ne vem.«

»Oh, oče, mati, ne bodite hudi, saj ne bom nikdar več,« je žalostno prosil Lipe.

»O verjamem, da ne boš več okušal paprike,« so se smejali oče, »ali zdaj boš vedel, da ni vselej dobro, kar je lepo.«

»Oh, tako je bilo videti dobro, pa je tako žarko kakor sam strup,« se je zopet opravičeval Lipe, ki je po zasluženem ukoru imel dovolj časa premišljevati, da sta njegov stric, vojak Miklavž na Ogrskem, pa sveti Miklavž v nebesih dve povsem različni osebi.

S starši se je spravil s prošnjo, a s sv. Miklavžem z molitvijo; mogoče bo vendarle pomagalo, posebno še, ker so mu mati obljubili, da bodo zanj prosili sv. Miklavža.

Jagodice v zimi.

Jborni koči, kraj gozda, je živela stara ženica s svojo vnukinjo. Starka je zbolela. Mala vnukinja ji je pa stregla, pridno, skrbno, kolikor so ji le dopuščale mlade moči.

Dolgo je trajala ta bolezen. V hiši je zmanjkalo jedil, in uboga deklica je hodila v bližnjo vas k dobrim ljudem prosit hrane za bolno babico.

Nekega večera, ko je starka skoro ves dan izmučena prespala, je poklicala k sebi deklico in ji velela:

»Preljuba Linica! Glej, ure so mi štete, konec bo mojega trpljenja. A preden umrem, bi rada še pokusila sveže jagode. Vem, da ne zorijo sedaj; zato mi jih, ljubo dete, tudi ne moreš nabrati.«

»Mati, saj bo Bog dal, da jih bom našla za svojo preljubo, dobro babico,« ji je segla deklica v besedo in kar odhitela skozi vrata v gozd — v rezki zimski mraz.

Molče in ginjena jo je prekrižala starka iz daljave in jo blagoslovila.

Mrzel veter je bril zunaj, ko je stopila deklica iz hiše v svoji lahni poletni obleki. Sneg je lomil drevje. Toda deklica ni čutila mraza; stopala je pogumno v gozd.

Skrivnostno šustenje, plazenje, pokanje lesa, skovikanje sov, je šumelo po gozdu. Toda deklica je hitela dalje, ne meneč se za vse to.

Dolgo je tavalala po gozdu. Toda ni našla zaželenih jagod.

Trudna se je slednjič vsedla na s snegom pokrito deblo. In bolestno je zaplakala.

Tedaj pa so zabelele pred njo majhne meglice in zaplavale okolu nje. In začul se je sladek glas, kot petje angelskih strun.

Ozrla se je deklica kvišku in zrla nepremično na plavajoče meglice. Te so se pa naenkrat izpremenile v krasne glavice s perutmi.

Čimdalje nižje in nižje so se spuščale te glavice k njej. In čula je te sladke besede: »Deklica, zakaj plakaš in česa iščeš v tako hudem mrazu v tem samotnem gozdu?«

Tedaj se je pa spomnila Linica bolne babice in jagod. Pa je zopet bridko zaplakala: »Babica mi je bolna, pa bi rada še enkrat jedla, preden umrje, jagode. Šla sem jih iskati, toda nisem jih mogla najti.«

In te glavice so zapele sladko pesem in rekle deklici:

»Ne plakaj, deklica! Jagod ti damo me, da jih poneseš bolni babici.«

In po zraku je priplaval šopek krasnih rdečih jagod, pa se spustil deklici v naročje.

Veselo je vzkliknila Linica: »Preljube glavice, molila bom za vas! Tako sem vam hvaležna!«

A glavice so rekle:

»Ne moli za nas, ker me smo angelci božji. Moli raje za svojo babico in zase, da prideš k nam v nebesa!«

Pokleknila je deklica in goreče molila. Angelci so pa peli rajske napeve. Ko je deklica vstala in odhitela domov, so jo spremili angelci do roba gozda.

Vesela je prišla deklica v koč. V koči je pa stal mrtvaški oder in na njem je ležala ljuba babica mrtva. Nekaj vaških ženic je molilo ob odru.

Bridko je zajokala deklica. Iz šopka jagod pa je zletel snežnobel golobček in dejal deklici:

»Ne plakaj, Linica! Prepozno si mi prinesla jagod. Sedaj se veselim že v nebesih z angelci. Tam prosim Boga, da prideš kmalu za menoj tudi ti.« In zletel je golobček kvišku proti nebu.

Linica je pa ostala sama. Angelci so jo varovali vse življenje. Ob smrti so jo pa spremili k ljubljeni babici v sveta nebesa. Gustav Grom.

Naše igre.

7. Ob vodi.

Noda še za čevelj ni dobra — so dejali včasih. Pri naših igrah nam je pa le dobro služila.

Glej, kaj neki dela naš Janez tam na travniku? Vsled dežja je tam dosti vode — celo jezero. Zato se nikar ne čudi, če vidiš Janeza, da prevaža s svojimi papirnatimi in lesenimi ladjami kamenje in drugo drobnarijo na sosednji breg. Ravno vleče svoje brodovje, bogato obloženo, v »Ameriko«. Pa se mu sredi pota potopi najlepša papirnata ladja. Ali menite, da korenjaški Janez, ki vodi z eno samo roko celih šest ladij, kaj joka ob tej nesreči? Čemu? Papirja je doma dovolj, in pet minut — pa je narejena nova ladja.

Vednega popravljanja se pa hitro naveliča naš Janez. Pa drugam! Pod vrtom izvira studenček. Ves vesel vali svoje valčke ob travniku, dokler se popolnoma ne izgubi v mehko mahovje. Ta bistri stu-